

KOVÁCS ISTVÁN

Tizenhat haiku

*Hang-libikóka.
Gárogó kérdőjelek
akaszkodása.*

*

*A búzatábla
fortyogó aranyöntet...
És fűjtat a szél.*

*

*Öbölnyi nádas?
rozstábla, sárga tenger?
Hullám-körömbáz.*

*

*Kicövekelve
az indázó pusztulás.
Vad boa-mámor.*

*

*Fürge tatárló.
Álomba dermedt falu,
lángcsóva-hajnal.*

*

*Elvetve a mag.
Porméhecskék raja száll
fényeveszetten.*

*

*Belepte az ősz
vadszőlővel a cserjét.
Romját a nyárnak.*

*

*Platán-alagút.
Angyalszárnycsapásnyira
az örökélet.*

*

*Sziromcirádás
napraforgó-körhinta.
Darázstekintet.*

*

*Kőzene a hegy.
A kotta bazaltsávján
zöld violinkulcs.*

*

*Páfrányszínekkel
álcázott sírkeresztek.
Robamra készen.*

*

*A Szikla Atlasz
hegycsúcsot tart a hátán.
Mennyboltot a lomb.*

*

*Fény-monumentum;
a gyertya csonkig égett.
De ép a tartó.*

*

*Ó, Uramisten!
Fű, fa, nád, bokor, virág...
Futamnyi fények.*

*

*Sűrű barázdák.
Bivalycsorda a szántás
a messzeségből.*

*

*Hegy, hegyvonulat.
Tárt szárnyú sasóriás
a láthatáron.*